

ODD SYLVARNES LUND

EN MUNNHARPEDIDAKTIKK

Forord

Denne munnharpedidaktikken er tenkt benyttet av både lærere og elever og spenner fra nybegynnernivå til avansert nivå. Med begrepet nybegynnere mener jeg ikke små barn — heller tenåringer og voksne som vil starte med munnharpespill. Forøvrig er jeg av den oppfatning at nybegynnere bør ha kompetent veiledning i starten, med en lærer som kan demonstrere alle de forskjellige detaljene som beskrives.

Dette læreverket går ikke mye inn på den såkalte lukketeknikken. Jeg beskriver bare hva det er. Min didaktikk går ut på å lære folk å spille munnharpe uten lukketeknikk først, og så kan den enkelte eventuelt selv velge å gå tyngre inn på bruken av lukketeknikk senere. Dette er en helt annen innfallsvinkel enn mange andres, f.eks. på nybegynnerkursene til Norsk Munnharpeforum, hvor jeg selv for øvrig er ivrig medlem.

En betingelse for å lære å spille munnharpe uten lukketeknikk er at man har en harpe i en toneart som er dyp nok til at man kan spille mesteparten av sitt repertoar i den øvre spillbare oktaven, samt kvinten i oktaven under, som er den nedre spillbare oktaven. (Forklaring — se "Omfang" på side 4.)

Personlig foretrekker jeg å undervise elever med D-harper. Og jeg bruker også mye D-harpe i mitt eget spill. D-dur er dessuten en svært anvendelig toneart med tanke på samspill med f.eks. flatfelespillere. Og det er viktig at valg av repertoar er tilpasset harpens toneart i forhold til omfang. Det er også mulig på mange D-harper å spille seksten og septimen i den nedre spillbare oktaven uten lukketeknikk.

Behovet for å bruke lukketeknikk i den nedre spillbare oktaven varierer fra munnharpemaker til munnharpemaker — og fra munnharpe til munnharpe.

Men: Lukketeknikken er et strålende virkemiddel når man bruker høyere stemt munnharpe, f.eks. i G, og dermed spiller hovedsakelig i den nedre spillbare oktaven. Og innen Setesdalsrepertoaret gjør det seg fortreffelig med lukketeknikk, som også bidrar til denne spennende og positivt alderdommelige u-egaliteten i klangen. At noe klinger egalt, betyr at man har samme klangfarge over hele registeret. Tilsvarende betyr u-egalt at klangfargen varierer — ofte til dels kraftig. Forskjellen i klangfarge mellom (hals)åpne og (hals)lukkede toner er betydelig, og det er svært sjarmerende.

Mitt formål med denne utgivelsen er å informere om at det finnes flere innganger til munnharpemystikkens spennende verden.